

LÁSKA & OLIVY

∞ JENNA EVANS WELCHOVÁ ∞

COO
BOO

Láska a olivy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenna Evans Welchová

Láska a olivy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LÁSKA & OLIVY

∞ JENNA EVANS WELCHOVÁ ∞

COO
BOO

Přeložila Tereza Škařupová

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc.
and Andrew Nurnberg Associates Prague.

Text copyright © 2020 by Jenna Evans Welch

Jacket design and illustration copyright © 2020 by Karina Granda

Translation © Tereza Škařupová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-794-0

ISBN e-knihy 978-80-7661-796-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-797-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-795-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Samovi.

Pro tebe bych se utkala

*s milionem draků z Endu,
stovkou milionů Creeperů,
dvaceti jeskynními pavouky
a jedním zombie prasetem.*

PROLOG

S jednou věcí se nikomu nesvěřuju. Neřekla jsem o ní svému klukovi, nevlastnímu tátovi ani nikomu z kamarádů, ale pro tenhle příběh je důležitá, takže si myslím, že by bylo lepší zmínit ji hned na začátku.

Dvakrát nebo třikrát týdně se během noci ve spánku topím.

Probíhá to nějak takhle: Jsem ve vodě a s potápěčskou lahví na zádech směřuju ke dnu oceánu. Voda je teplá a má ohromující modrozelenou barvu, já si toho ale skoro nevšímám, protože s velkým soustředěním něco hledám. Po něčem pátrám. Nevím, co se snažím najít, ale jsem si jistá, že to chci víc než cokoli na světě.

Konečně dole něco zahlédnu – záblesk světla. Září a láká mě k sobě, ani na okamžik nezaváhám a začnu kopat silněji, abych ho dohonila. To světlo se kolem něčeho shlukuje, je to malý kousek kovu, který září tím jasněji, čím víc se k němu přibližuju. Jenže zrovna když natáhnu ruku, abych se ho dotkla, světlo vyhasne a kolem mě se rozhostí neproniknutelná, omračující tma. A právě v tu chvíli si uvědomím to nejhorší. Došel mi kyslík. Zpanikařím, snažím se dostat na hladinu, ale ta je hrozně daleko, a když otevřu ústa, abych zakřičela, voda mi naplní krk a uši a...

No však víte.

Ve spánku nevím, co vlastně hledám, ale když se probudím se slánými tvářemi a bolavým krkem, je mi všechno jasné. Naprosto jasné. Hledám ztracené město Atlantidu. Svět mého tá-

ty. A i když vím, že jsem v bezpečí a ležím ve své posteli, ne na dně Egejského moře, stejně musím vstát a jít pro tátovu mapu.

Ta mapa je moje další tajemství. Schovávám ji nahoře ve skříni, pod hromadou skicáků, které tam postupně kupím od základky, a i když jsem ji už mockrát chtěla vyhodit, nikdy jsem se k tomu neodhodlala. Je ručně kreslená a překypuje změtí šípek a překrývajících se poznámek, některé jsou v řečtině, jiné v angličtině. Táta na ni dokonce namaloval pár svých typických osobitých obrázků, třeba mořského hada s páskou přes oko nebo Poseidóna v houpací síti, který si s trojzubcem v ruce dává šlofíka.

Zvláštní ale je, že když tu mapu otevřu, nic z toho vlastně nevidím. Vidím tátu. Sedíme u našeho stolu a jeho hlava se sklání nad mapou. Zářící mu oči, protože mluví o naší společné lásce k Atlantidě. Mé dětské já visí na každém jeho slově, protože tehdy jsem nebyla jen Olive. Byla jsem Indiana Olive, světoznámá badatelka.

Indiana Olive byla zčásti vědkyně, zčásti archeoložka a hlubinná potápěčka, zápolila s piráty, obřimi olihněmi a s chamtivci, kteří bažili po jejím pokladu. Byla odvážná a chytrá, a ať už jí oceán do cesty postavil cokoli, po boku jí vždy stál táta.

Jednoho dne už tam ale nestál.

Když táta odešel, zůstalo tu po něm dvacet šest věcí. Spousta z nich byla na vyhození, ale já jsem si je i tak nechala – balíček jeho oblíbených skořicových žvýkaček, vybledlé tričko, počmárané papíry. Všechny jsem je vzala a schovala pod postel do staré krabice od bot, a když byla mamka v práci, vytáhla jsem je a lámala si nad nimi hlavu. Proč tu nechal zrovna je?

Pár z nich jsem rozklíčovala bez problému. To tričko škrábalo. Žvýkačka byla až moc skořicová. Ale proč si nechal svoje oblíbené mýdlo na holení? A co naše mapa? Nechal ji složenou na mém nočním stolku. Nepotřeboval ji snad na Santorini – aby našel ztracené město?

Každou z těch věcí jsem si důkladně zapsala na seznam a dva roky jsem se na něj dennodenně dívala – tak dlouho mi totiž trvalo uvědomit si, že se pro mě táta nevrátí. O tomhle období nerada mluvím, ale řekněme, že si někdy dokážu dost živě představit, jak se asi Atlantané cítili, když se jim zhroutily životy a beze stopy zmizeli.

Pak jsem si toho seznamu přestala všímat. Ale stěhoval se s námi. Z místa na místo, doprovázel mě na všech nových školách a v nových bytech, na každém osamělém místě, které tvořilo náš život po tátovi. Když jsme žili v Seattlu, krátce po tom, co si mamka vzala Jamese, ten můj seznam našla: *26 věcí, které tu táta nechal, sepsala Indiana Olive*. A chtěla si se mnou promluvit o poslední položce – číslu dvacet šest.

O takový rozhovor jsem ale samozřejmě nestála. Už jsem nebyla Indiana Olive. Dokonce jsem nebyla ani Olive. Byla jsem Liv. A Liv o svém tátovi nikdy nemluvila. Jak jsem se těžkým způsobem poučila, není zrovna nejlepší nápad prozrazovat lidem, že mě vlastní táta opustil kvůli bájnému ostrovu, v jehož existenci nevěří 99,9 % lidstva. Popravdě, i sobě bych si to raději měla připomínat co nejméně.

Takže jsem jí řekla: „Ne.“ Nechtěla jsem mluvit o tátovi. Nechtěla jsem mluvit o minulosti. A rozhodně jsem nechtěla mít nic společného s tím seznamem. Byl symbolem všeho, co mi ublížilo, a taky verze mě samotné, kterou jsem už být nechtěla.

Mamka mi pověděla, že důležité věci v sobě není dobré dusit, ale pak to našťástí nechala být. Případalo mi to jako vítězství. Už to bylo za námi, no ne? Zlatá města a porušené sliby mi k ničemu nebyly. Tajemná vodítka už mě nezajímala. Tuhle část života jsem považovala za uzavřenou. Tečka.

A pak si mě Atlantida našla.

KAPITOLA PRVNÍ

1) PŮLKA BALÍČKU SKOŘICOVÝCH ŽVÝKAČEK BIG RED

Táta je žvýkal neustále. Hned po tom, co si dal ranní šálek kávy, už z alobalu vybaloval jeden plátek za druhým. Byla to první věc, kterou si po příletu z Řecka na letišti v Chicagu koupil. Když si žvýkačku dal do pusy, věděl, že se rozhodl správně: v zemi, kde se vyrábí něco takového, přece musí vědět, co dělají. Emigroval se skoro prázdnýma rukama.

Měl jen pas, ošuntělý batoh, pár stovek dolarů a tak silný řecký přízvuk, že mu prý trvalo tři měsíce, než si bez problému zvládl objednat kafe.

Jeho filozofie, jak to v USA zvládnout bez konexí, peněz a přátel, zněla: „Skoč do toho po kebuli.“

Vždycky takhle pletl rčení.

Lapám po vzduchu. Plíce se mi změnily ve dva balonky naplněné ohněm. Poštovní schránky a stromy, které vidím jako v mlze, se přede mnou začínají houpat. A to jsme podle fitness hodinek, které jsem k Vánocům dostala od nevlastního táty Jamese, zatím uběhli jen 2,12 km.

Jak dí mistr Yoda: běžec, já nejsem. A dneska jsem to ani nezvládala předstírat.

„Potřebuju další pauzu,“ zasípala jsem, zlomila se v pase a ruce si opřela o nahá kolena.

Můj kluk Dax zpomalil svoje energické tempo a hlasitě si povzdychl, ne že by snad potřeboval více kyslíku, spíš to bylo kvůli tomu, že tohle byla třetí pauza během posledních patnácti minut. Nemusela jsem se na něj ani podívat, abych přesně věděla, jak teď vypadá. Zklamaně. Teda nejen zklamaně, ale taky pohledně takovým tím svým osobitým způsobem – s modrozeleňma očima, opálenou pokožkou a vlasy vystříhanými na bocích. Prostě jako *Dax*.

Položil mi ruku na záda, její váha jako by mě ale spíš z něčeho obviňovala, než že by mi byla oporou. „Liv, vždyť už jsme si pauzu dávali. Abych splnil svůj tréninkovej cíl, musíme ještě uběhnout pět kiláků, pamatuješ?“

Pamatovala jsem si to. A těch pět kilometrů jsem s ním opravdu uběhnout chtěla. Dax nerad běhá sám a navíc mi včera dělal doprovod na výstavě v centru Seattlu, která představovala dějiny Polaroidu. Dokonce si vypnul mobil, aby nás jeho banda kámošů půl večera nebombardovala zprávami. Na výraz díky jsem se s ním dneska ráno rozhodla uběhnout celou trasu bez jakýchkoli nářků, což se mi obvykle jakžtakž podaří.

Na rozdíl od Daxových přátel a všech členů jeho rodiny ale běžkyne nejsem. Ani cyklistka. Ani běžkařka. A rozhodně nejsem žádné ranní ptáče. Občas cituju hlášky ze *Star Wars*, vytvářím koláže a mezi své kamarády řadím všechny pokojovky. Když jsem ale začala chodit s Daxem, lehkomyšlně jsem mu jednou dala za pravdu, že neexistuje nic lepšího než ranní běh, no a takhle to dopadlo. Po dvou letech už tu moji přetvářku prohlédl, tahat mě s sebou ale nepřestal. Vytrvalost mu tedy rozhodně nechyběla.

Dnešek byl extra náročný. Byla jsem strašně *ospalá*.

A pak mě do tváře udeřila vzpomínka. Přímo mi do ní vyšplíchla. Včera se mi o tom zase zdálo. Žádný div, že jsem teď měla výdrž lenochoda v důchodovém věku.

Z očí jsem si odfoukla zpcenou ofinu a poněkolkáté si pokusila vyčesat culík, moje mikádo na to ale bylo moc krátké. Ani ty vlasy neměly zájem doběhnout do cíle. A Dax se teď cítil zklamaně, ublíženě... a našťvaně? Noční můru jsem úhledně zastrčila do zadní přihrádky ve svojí hlavě. Přišel čas být SUPER! PŘÍTELKYNÍ!, která se díky *flirtovacím superschopnostem* zvládá vyhnout všem hádkám na obzoru!

Snahu učesat si culík jsem vzdala, vlasy jsem si místo toho načechrala a zadoufala, že teď budou působit jako perfektní roz-cuch. „Hej, Daxi, víš, jak bys mohl pomoci svojí kondičce? Co takhle běh se závažím? Třeba jako...“, zamyšleně jsem se zadívala na oblohu a pak se na něj usmála, „třeba jako se mnou!“

Znovu zasténal, na rtech se mu ale mihl úsměv a sklonil se, abych mu mohla naskočit na záda. Vyběhli jsme v rychlém tempu a já jsem se šťastně držela jeho ramen. Na Daxovi jsem si nejdřív všimla právě jeho ramen, a to hlavně kvůli tomu, že jsem ve třídě seděla přímo za ním. Byl první den školy a já jsem se tak moc snažila napodobit znuděný výraz všech ostatních, že jsem se na nic kromě nich skoro nedokázala soustředit.

On si prý na mně nejdřív všiml stylu oblékání, což je upřímně věc, které si první všimne každý, a já to tak i chci. Když jsem se měnila z Olive na Liv, projížděla jsem si stovky videí o stylu, až jsem skončila u jednoho, o kterém jsem si říkala, že by mi snad mohl sedět – pařížský styl. Vlasy jsem si nechala zkrátit o třicet centimetrů, zhltna jsem kupu videí, jak se správně nalíčit, a dobrý měsíc jsem sháněla neutrální a ležérně stylové oblečení. V zástupech holek nosících sportovní oblečení značky Patagonia trčela elegantní Pařížanka jak bolavý palec.

Jasně, ve skutečnosti jsem Američanka původem z Řecka, ne z Francie. Koho to ale zajímá? Mě totiž ne.

Dax zrychlil a já jsem mu zabořila obličej do krku. Během léta tráví dvacet až třicet hodin týdně v bazénu, takže voní chlorem jako jiní kluci kolínskou. Dax chodí na soukromou školu, jenže aby mohl hrát za náš tým vodní pólo, musí být zapsaný i na mojí škole, kde tráví část dne. Nebo to tak aspoň bývalo. Před dvěma týdny oficiálně odmaturoval, což mě sice poměrně rozhodilo, snažím se to ale na sobě nenechat vůbec znát. „Co může být po ránu lepší než vůně kyseliny chlorné,“ prohlásila jsem.

„Ty jsi zase zpcená,“ odvětil a zmáčkl mi pravé koleno. „Pět kiláků s tebou na zádech neuběhnu. Vraťme se k vám domů.“

„Jak chceš,“ přitiskla jsem svoji tvář k jeho, „můžeme si usmažit palačinky s kouskama čokolády. Úplná snídaně šampionů. Proti tomu nemůžou nic namítat ani tvoji noví trenéři na vysoké.“

Vysoká. Daxovi ztuhl sval na čelisti a já jsem zadržela dech, už teď jsem litovala, že se do tohoto rozhovoru pouštíme. Ledaže by se stal zázrak a on to nechal *plavat?*

Do očí mě udeřil červenolící trpaslík obývající květinový záhonek v jedné zahradě, kterou jsme míjeli, a z čirého zoufalství jsem se k němu začala modlit. *Trpajzlíčku, můj strážníčku, prosím, dej, ať dneska nemusím lhát svému klukovi –*

„Ozvala ses už Stanfordu ohledně toho jejich dne pro středoškoláky?“ přerušil moji modlitbu Dax. „Amelia tvrdí, že je to fakt důležitý kvůli přijímačkám. Než budou nad tvoji přihláškou vůbec uvažovat, chtějí vidět, že ses snažila.“

Fakt díky, trpajzlíku.

„No jasně,“ ujišťovala jsem ho, „snad mi brzo odpoví.“

Můj hlas zněl, jako by patřil skřivanovi, vrabci nebo jinému podobně cvrlikajícímu ptáčkovi. Nejenže se na Stanford dostal Dax, před ním tam chodila i půlka jeho rodiny a starší sestřenka Amelia pracovala v přijímací kanceláři. Dost to všechno komplikovalo. A tím *vším* myslím, že kdykoli jsem klikla na odkaz,

který mi Amelia poslala, hned jsem začala panikařit a lapat po dechu jako ve svých nočních můrách o topení. Takže ne, na den pro středoškoláky na Stanfordu jsem se nepřihlásila. To jsem mu teď ale říct nechtěla. Přece bych nezkazila tak krásný letní den. A na té včerejší výstavě jsme si to vážně moc užili. Rozhodně se to nehodilo, když jsme tryskem pádili mým sousedstvím a já se ho držela zuby nehty.

Dax se nadechoval k odpovědi, na příjezdové cestě se ale naštěstí zčistajasna objevila rozmazaná šmouha navlečená do sportovního oblečení Lululemon, která zabránila výslechu, který by jinak určitě následoval.

„Daxi?“ Byla to Maya Nakamurová z Daxova ročníku, v růžové sportovní podprsence a legínách vypadala, že pohyb bere fakt vážně. Dlouhé černé vlasy měla učesané do uhlazeného curlíku a na vodítku držela vzpouzejícího se labradora. Šla si zaběhat, doopravdy a bez donucení. No a na ty její břišáky taky nebyla špatná podívaná.

„Čau, Mayo,“ pozdravila jsem ji a seskočila z Daxe, abych si mohla pohladit psa, který se na mě uslintaně usmíval.

Mayu jsem znala z večírků a přípravných kurzů na závěrečné zkoušky. Dax ji znal od školky, u lidí ze soukromých škol už to tak bývá – rychle jsem pochopila, že svět boháčů ze Seattlu je opravdu malý. Jsou k sobě přisátí jak klíšтата. Dneska jsem byla fakt ráda, že nás vyrušila, takže jsem byla více než ochotná předstírat, jak nemám ani tušení o tom, že je Maya do mého kluka zhruba deset let totálně zabouchnutá. Upřímně, kdo by jí to měl za zlé? Vždyť šlo o *Daxe*.

„Daxi, včera večer jsem se ti snažila dovolat,“ řekla mu Maya a mě ignorovala, jak to ostatně dělá vždycky, když si myslí, že jí to projde. Spousta jeho spolužáček se chová stejně. Nebyly zrovna nadšené, že si začal s někým, kdo chodí na veřejnou (!) ško-

lu. Nejen kvůli tomu, že už není volný, ony hlavně nemají rády, když se člověk zahazuje s někým pod svoji úroveň.

Mayin táta vlastnil jednu z nejbohatších amerických korporací a ona sama byla takovým tím typem holky, co ve spánku zvládne uběhnout osm kilometrů a přitom ještě namalovat plakáty na studentské shromáždění a učesat si vlasy na maturák. Proč by se o tyhle věci někdo ve spánku pokoušel, si nejsem jistá, ale chápeme se.

„Slyšels už tu novinku?“

„Jakou novinku?“ Dax si právě lemem trička otíral zpcené obočí a dával tak na odív svoje bříšáky. Ach jo. *Chtěl* ji snad mučit?

„Dostala jsem se na Berkeley! Budeme jenom padesát kilometrů od sebe!“

„Vážně?“ Vyskočila jsem na nohy a psí sliny si otřela do šortek. I když vztah mezi mnou a Mayou většinu času existoval někde ve Vesmíru trapnosti, nemohla jsem si pomoci a přála jí to. Na čekací listině Berkeley strávila skoro šest měsíců a já na vlastní oči viděla, jak tvrdě během přípravných kurzů dřela. Tohle bylo třeba oslavit.

„Tak to je boží, Mayo! Zasloužíš si to,“ loktem jsem štouchla Daxe do žeber, „no není to super, Daxi?“

Svědomitě se do toho dal: „Jo, fakt super, Mayo. Nadřela ses na to.“ Přehodil si přese mě ruku. „Liv se pokusí dostat na Stanford v předtermínu, snad se tam za rok všichni sejdem.“

Ach jo.

Ach jo, ach jo, ach jo.

„Aha. Ty vážně přemýšlíš o Standfordu?“ Maya se na chvilku zatvářila nešťastně, její culík se ale pořád vesele pohupoval. „No tak to je skvělý. To tam budete spolu!“

Dax se na mě upřeně zadíval. „Možná,“ odpověděla jsem. „Zvažuju několik škol a na Stanford se není lehký dostat. Na-

šťestí mám ještě šest měsíců na rozmyšlenou, kam se přihlásím. Takhle brzo mít jasno přece nemusím, ne?“

Dax ztuhl. Jestli to napětí mezi námi Maya vycítila, nedala to na sobě znát. „Liv, ty se určitě dostaneš všude, vždyť u testů jsi přímo zaválela. Navíc jsi vyhrála celostátní uměleckou soutěž. S těmi svými... kolážemi či co? Že jo?“

Koláže či co. Přesně kvůli tomuhle jsem do umělecké části svého života nikoho nepouštěla. Do té soutěže jsem se ani sama nepřihlásila, příspěvek za mě poslal učitel. „O nic nešlo,“ odvětila jsem a snažila se nad tou *celostátní uměleckou soutěží* mávnout rukou.

„No, všichni ostatní si myslí, že o něco šlo,“ dodala, když to ale říkala, dívala se na Daxe.

Na mobilu mi pípla zpráva. Od mamky. Olive, jsi doma? Potřebuju s tebou mluvit.

Žaludek jsem měla až v krku, mozku ale chvíli trvalo uvědomit si proč. *Olive*. Řekla mi Olive. Moje přání, aby mě oslovovala Liv, opravdu respektovala a skoro nikdy už jí to neujíždělo. Navíc bylo 9:37. Neměla by být touhle dobou v práci? Proč není v práci?

Znovu mě píchlo v hrudi a v hlavě mi začaly vířit myšlenky tak rychle, že jsem se nedokázala soustředit jen na jednu. *Stalo se něco? Nic se nestalo. Uklidni se, Liv. Jako vždycky přeháníš. No a co, že ti řekla špatným jménem? Je v pořádku –*

„Všechno v pohodě, Liv?“ zašeptal Dax. Mezi obočím se mu udělala malá rýha.

Přikývla jsem a ze všech sil se snažila usmívat. V pohodě. Byla jsem *v pohodě*.

Maya nepřestávala drmolit, a tak jsem se v konverzaci pokusila znovu zorientovat. „Nemůžu se dočkat. Kéž by už bylo po létě. Jsem připravená na vysokou!“ usmála se na Daxe. „Takže, ostrov Balboa? Připravenej na maturitní výlet?“

„Jsmo připravení,“ odpověděl Dax a znovu mě objal kolem ramen.

Maya jemně vykulila oči. „Liv, ty jedeš s náma? No to je bomba!“

„Mamka se ještě nerozhodla, jestli mě pustí,“ namítla jsem rychle. Asi třicet lidí z Daxovy třídy se chystalo na výlet do plážového domu jednoho ze spolužáků, což znělo jako chaos a zábava, zároveň ale...

Já nevím. Kdybych se měla pokusit vystihnout podstatu problému, asi bych řekla, že já a oceán nejsme zrovna kámoši. Nejradši ho obdivuju zpovzdálí, jenže Dax mi už teď líčil skalní útvary, ke kterému by chtěl doplavat, a já jsem vymýšlela seznam důvodů, proč k tomu skalnímu úvaru nemůžu. Plavat *umím*. Dokonce mám potápěčský certifikát. Prostě jenom preferuju *netopit se* v temných mořských hlubinách. I tak jsem chtěla jet. Ale ne tak moc, jako to chtěl Dax. Což byl problém, který jsme poslední dobou omílali pořád dokola.

„Určitě ji nějak přesvědčím,“ prohlásila jsem sebevědomě a Dax mi věnoval jeden ze svých okouzlujících úsměvů. Opravdový úsměv. Napětí v ramenou mi povolilo.

Maya zaváhala, její úsměv byl najednou lstivý. „Super. Tak to se s váma uvidím na ostrově Balboa, *Páre s nejšancí přežít střední!*“

Jé. Ten neslavný titul, co jsme dostali v ročence.

„Brzo se uvidíme, Mayo,“ rozloučil se s ní Dax a objal mě i druhou rukou.

Maya se otočila a já jsem sledovala, jak se svým psem kluše do dále. Čekala jsem, kdy přijde Daxovo obvyklé popírání. Nezklamal mě.

„Nic s ní nemám,“ vyhrkl rychle.

„*Neřekla* jsem, že s ní něco máš,“ po zádech jsem mu spadla do náručí, aby mě musel chytit. „Proč všem vykládáš, že se hlásím na Stanford? Jsem teprve ve třetíku.“

„Ve čtvrtáku,“ opravil mě a postavil mě zpátky na nohy. „Za tři měsíce už budeš ve čtvrtáku. A řekl jsem, že to zkusíš, ne že tam určitě půjdeš. Co máš vlastně proti tomu, abysme chodili na stejnou školu?“

„Nic.“ Na půl vteřiny jsem zavřela oči. Při pomýšlení, že se s Daxem budeme poflakovat po kampusu, kolejkách a večírcích bez rodičovského dohledu, se mi totiž na jednu stranu chtělo tančit a zpívat. Zároveň jsem ale cítila smršť paniky. Vzhledem k tomu, že Dax chodil na dvě střední zároveň, jsme spolu na škole trávili jenom půlku času, už tak mi ale řídil většinu společenského života. Ze začátku to možná fungovalo, protože jsem na střední nikoho neznala. Když jsem si ale našla vlastní kamarády, začala jsem se cítit trošku... omezovaná. Neměl zrovna v lásce, když jsem trávila čas s jinými kluky (pochopitelně), a najít rovnováhu mezi všemi mými aktivitami, školou, chozením na jeho závody a trávením času s kamarády z jeho školy byl docela oříšek. Bylo to tak hektické, že jsem letos dokonce musela seknout s fotbalem (byla jsem samozřejmě brankářka, člověk nemusí tolik běhat a přitom má všechny společenské výhody, co z toho plynou), abych měla víc času vše zvládat.

Ne že bych si stěžovala. Do Daxe jsem byla blázen. Jakože úplně. Ten hlavní háček vězel v tom, že Stanford nebyl *Škola designu na Rhode Islandu*.

RISD. Při pomýšlení na ni se mi chtělo skácat do šeríků, začít spontánně zpívat nebo co to vlastně lidi dělají, když se jim splní sny. Musela jsem si ale počkat na vhodný okamžik, kdy to říct Daxovi, a dnešek to očividně nebyl. Na to, že jsme byli *Pár s nej šancí přežít střední*, jsme se docela dost hádali.

Zhluboka jsem se nadechla a duševně se připravovala na konverzační obrat o sto osmdesát stupňů, když mi znovu pípl mo-

bil. Další zpráva od mamky. Tentokrát trochu agresivnější. Olive, HNEDE se vrať domů, prosím. Musíme si promluvit.

Zas mi říká Olive?

„Kdo ti píše?“ zeptal se Dax a pohlédl na svůj mobil.

Rychle jsem ho otočila tak, aby na něj neviděl. „Mamka.“

Dax si znovu tričkem otřel obličej. „Nemá být v práci?“

Žaludek se mi okamžitě poskládal do origami a musela jsem se přinutit, abych se uklidnila. Bát se o mamku je pro mě automatický reflex. Už to tak bývá, když člověk ztratí jednoho rodiče – o to víc se bezděčně bojí o toho druhého. Ne že by mi zavdávala nějaký důvod ke strachu. Pravděpodobně jen chtěla, abych pohlédla mladšího bráchu.

„Tak pojď. Uděláme palačinky,“ pobídla jsem ho.

Znovu jsem mu vylezla na záda a několik minut jsme milosrdně mlčeli. Když jsme se dostali na pár metrů od naší příjezdové cesty, Dax prstem ukázal na poštovní schránku. „Měla bys ji zkontrolovat. Amelia mi tvrdila, že pozvánku posílají poštou.“

„Daxi,“ záúpěla jsem, seskočila mu ze zad a okázale předstírala, že jsem bezvládná. Naučila jsem se to od svého pětiletého bráchy Juliuse. Když to situace vyžadovala, ve hraní bezobratlého se s ním nikdo nemohl ani ve snu měřit. „Chodí vůbec v sobotu pošta?“

„Jasně že jo,“ prohlásil autoritativním tónem, který občas míval, „podívám se.“ Natáhl se ke schránce, v tu chvíli ale našťestí z blízkého javoru seskočil ninja v Juliusově velikosti a přistál Daxovi přímo na hlavě.

„Jenom ninja může porazit ninju!“ zakřičel Julius a pevně ho svíral.

„Co to –,“ vyjekl Dax a točil se dokola s rozpraženýma rukama. „Juliusi, vždyť jsme se přece dohodli, že mě musíš dopředu varovat!“

„První prioritou ninji je vyhrát bez boje!“

Julius se z Daxe rychle odlepila. Dneska si dal s kostýmem fakt záležet – na sobě měl masku, mamčin černý župan a v rukách dvě katany. „Je mamka v pohodě?“

„Jo,“ odvětil s prázdným pohledem, „proč?“

Trochu jsem se uklidnila a popadla ho za ramena. „Pamatuješ, co mamka s Jamesem říkali? Nesmíš už lidi přepadávat ze stromů.“

„Nebo možná odnikud?“ dodal s nadějí Dax a Julius se na něj shovívavě usmál. Dax se odjakživa řadil mezi hlavní Juliusovy cíle a všechny pokusy o klid zbraní se zatím setkaly s odporem.

„To snad ne,“ sundala jsem Juliusovi masku z obličeje, „tys na sebe napatlal moje nové linky?“ Oči měl orámované třpytivou zlatou barvou, kterou bych poznala kdekoli. Linky Goldmine od Urban Decay. Koupila jsem si je na slavnostní večeri k příležitosti Daxovy maturity. „Juliusi! Ty v Sephoře stály třicet dolarů!“

„Ninja musí zůstat v utajení!“ namířil na mě katanu. „Liv, byl jsem na stromě, protože mi mamka řekla, ať tě vyhlížím. Přišel ti pohled. Je fakt špinavej a divně napsanej. Máma se zatvářila moc divně, když ho viděla.“

Ne.

„Pohled?“ otočil se ke mně nadšeně Dax. „To musí být ta pozvánka.“

Přelila se přese mě ledová vlna. Ztratila jsem cit v těle. *Vidíš!* křičela moje mysl triumfálně. *Něco je špatně!*

„Pojďme se podívat!“ prohlásil Dax, vzal mě za ruku a propletl si prsty s mými. „No tak.“

V duchu jsem viděla máminu zprávu. *Musíme si promluvit.*

„Nech mě... Počkej tu, ok? S Julíusem?“ Vysmekla jsem se mu ze sevření a vyrazila k předním dveřím. Chtěla jsem jít rychle a rozhodně – představte si *člověka v obchodáku s jasnou misí* –,

asi po šesti krocích jsem se ale rozběhla. Jinak to nešlo, v žilách mi kolovalo příliš adrenalinu.

„*Ted'* běžíš,“ zavolal za mnou Dax.

Nevzmohla jsem se ani na odpověď. Existoval jen jeden člověk, který posílal staré, divně popsané pohledy. Jen jeden. A rozhodně nešlo o oddělení přijímacích zkoušek ze Stanfordu.

K tomu pohledu jsem se musela rychle dostat a schovat ho, než ho Dax nebo kdokoli jiný uvidí.

KAPITOLA DRUHÁ

2) VYBLEDLÉ TRIČKO S NÁPISEM ŘECKÁ DODÁVKOVÁ SLUŽBA HERMÉS, VY OBJEDNÁTE, MY PŘILETÍME

Během prvních měsíců v USA táta pracoval jako poslíček. Nebylo to z nouze, tuhle práci si sám vybral. Prohlašoval, že New York je jako divoké zvíře a stejně jako divou zvěř ho člověk zkrotí jen tak, že se mu podívá přímo do očí a potom ho křížem krážem projede na kole. (Moc nad tím nepřemýšlejte, nedává to smysl.)

Když dorazil do New Yorku, zaklepal na dveře každé řecké restaurace, na kterou narazil, a během tří hodin si zvládl najít práci jako poslíček pro lahůdkářství na Šestapadesáté ulici. Majitel lahůdkářství mu taky sehnal pokoj k pronájmu v domě bratrance své tety. Vždycky mu šlo vytvořit si pro sebe domov.

Mamka mě musela slyšet přicházet, protože jsme se skoro srazilly ve vchodu. Naštěstí se mi ve zlomku vteřiny podařilo změnit trajektorii a nedobrovolně předvést trojitého axela, abych se vyhnula střetu s jejím bříškem. Její těhotenství bylo oficiálně v té fázi, kdy do každé místnosti vstupovala břichem napřed a nikdo to nikdy nečekal.

„Liv!“ popadla mě za ramena, abychom obě znovu našly rovnováhu. „Zpomal.“

Měla bosé nohy, jinak ale byla oblečená do kanceláře v těhotenské verzi svého kostýmku. Mamka pracuje jako podniková

právnička, se seriálem *Zákon a pořádek* má však její práce jen pramálo společného, spíš totiž dělá kupu přesčasů až do noci, aby stihla všechny termíny, a po návratu domů voní jako zvětralé kafe. I tak je to ale působivé. Zvláště když si člověk uvědomí, že práva vystudovala a advokátní zkoušky složila jako samozivitelka.

Potřebovala jsem chvílku, abych popadla dech, nebyl na to však čas. „Julius říkal, že mi přišel pohled. Musím ho schovat před...“

„Dobrý den, paní Williamsová!“ Ve vchodu se rozezněl Daxův hlas. Na zádech měl Juliuse s katanami a na tváři vítězný úsměv. Mámu si s ním ale bohužel nezíská.

„Nepřítel mého nepřítel...“ nadhodil Julius a vykulil na nás oči.

„Je můj přítel,“ doplnila automaticky. „Ahoj, Daxi.“

Jejího mdlého tónu si vůbec nevšímal. „Jak se dneska cítíte?“

„Ach... však víš,“ odpověděla a neurčitě mávla ke svému břichu, „dost těhotně.“

Julius seskočil a pak mi svoji katanu zabodl zleva přímo mezi žebra. „Ukázala ti mamka už ten pohled? Vepředu na něm byl nápis, ale ne v abecedě. Byly to takový klikyháky.“

„Klikyháky?“ Dax se na mě zmateně podíval.

Pokrčila jsem rameny. *Kdo ví?*

„Liv, je to jako cizí písmo. Jako *tajný kód*,“ trval na svém Julius.

„Co kdybyste si vy dva šli dát skořicového šneka?“ přerušila mamka Juliuse a obratně se mu vyhnula. V tom byla mistr. „Nedal by sis, Daxi?“

Mámin obličej trošilinku ztuhne pokaždé, když vysloví jeho jméno. Nikdy by to nepřiznala, Daxe ale nemá ráda. Snažila jsem se ji přimět říct to na rovinu, vždycky ale maximálně pronese něco tajemného ve stylu „Život je dlouhý a první lásky

krátké“ nebo „V prvním vztahu je lehké ztratit sebe sama“. Je směšné, že to říká zrovna ona – do svých dvaadvaceti si stihla najít prvního přítele, vzít si ho a otěhotnět s ním. S Jamesem to bylo podobné. Seznámili se a do šesti měsíců byla těhotná a zasnoubená. Mamka je ten typ člověka, co jde lásce vstříc, jeden by si tedy mýsl, že by mi mohla projevit víc porozumění – zároveň ale nepopírám, že já lásce vstříc nejdu, spíš se do ní střemhlav vrhám. Ale i tak.

„Moc rád. Děkuji vám,“ odpovéděl jí Dax.

Usmála se na něj, ale na čele se jí objevila malá vráska, kterou jsem oficiálně překřtila na daxovskou vrásku.

„Daxi!“

Všichni tři jsme nadskočili. Můj nevlastní táta nemluví, on spíš hřímá. Je tak vysoký, že vedle něj mamka vypadá malá, má velké ruce, přátelský obličej a zvučný hlas, jehož intenzita se zvyšuje, když jsou kolem něj lidé, které má rád, a Daxe on má rád bezesporu.

Stejně jako máma James pracuje jako právník. Ve špatném rozpoložení jsem ho viděla jenom jednou, když prohrál případ, na kterém pracoval více než rok. Jenže namísto toho, aby křičel a maširoval si to sem a tam, což bychom udělaly my dvě s mamkou, tu negativní energii nasměroval do jiných, zdravějších aktivit, které vždycky doporučují články v časopisech. Nejdřív vyměnil všechna světla v jídelně, pak si vyrazil na šestapadesát kilometrů dlouhou projížďku na kole. Jeho zdravý životní styl mě tak trochu děsí.

James svojí obrovskou rukou poplácal Daxe po zádech a Dax se málem poroučel k zemi.

„Dobré ráno, pane Harrisone,“ pozdravil ho svědomitě a našel ztracený balanc. Pohledem mi vyslal prosbu *pomoz mi*, já jsem ale předstírala, že jsem si toho nevšimla. Dax si vůbec

neuvědomoval, jak moc Jamese v naší domácnosti potřebuje za spojení.

„Jak jde sezóna vodního póla? Jak se má táta?“ zahřímal James. „A slyšel jsem o Stanfordu. Tvůj táta je šťastnej jak blecha.“

„Naprosto nadšenej,“ odpověděl Dax a významně se na mě podíval.

James se opřel o stěnu a svoje obrovitánské ruce si založil na prsou. Dneska měl na sobě bílé golfové tričko a volné kalhoty. „Myslíš, že budeš na Stanfordu hrát na postu brankáře? To není vůbec hračka.“

„Je to výzva, pane Harrisone.“ Napětí v Daxových ramenou povolilo a záda se mu narovnal. Sporty byly jeho komfortní zóna a byl zvyklý, že mu lidi gratulují k úspěchům. Soudě podle fotek a trofejí, které měla jeho máma vystavené po celém domě, v nich vynikal už od základky.

Využila jsem příležitosti a připlížila se k mámě. „Kde je?“ dožadovala jsem se šeptem odpovědi.

Natáhla jsem k ní ruku s nadějí, že mi do ní pohled nenápadně vloží, jenže ona mě za ni místo toho chytla. „Necháme vás dva si popovídat,“ zavolala na ně a už mě táhla přes vstupní halu a chodbu až do dětského pokojíku.

V chodbě bylo chladno a ticho, a když jsme vešly do pokojíku, ozýval se tam jenom tlumený zvuk sekačky od sousedů.

„Ehm... proč tu jsme?“ zeptala jsem se a dívala se kolem sebe na všechny ty napůl rozdělané projekty. U jedné stěny ležela kupa krabic spolu se zpola sestavenou komodou a několika kupami miminkovského oblečení. Oblečení pro našeho chlapečka. Julius II. se k nám připojí na konci léta a už jenom z toho pomyslení jsem se cítila vyčerpaná.

Mamka se otočila a skoro do mě Juliusem II. třískla, musela jsem uskočit, abych se mu vyhnula. „Tys ten pohled schovala, že jo?“

Přikývla, chvilku ale zabralo, než se pozvolna sesunula do houpacího křesla, které nám doručili minulý týden.

„Posaď se, prosím,“ řekla mi a posunkem naznačila, ať si sednu na krabici, ve které se ukrýval kočárek. Já jsem ale zůstala stát. Zdálo se, že v duchu volí slova stejně pozvolně, jako se sbírá bouřka. Kvůli čemu tady předváděla tak zdlouhavý úvod? Nemohl v tom být jenom ten pohled. Šlo snad o něco dalšího?

Počkat.

„Jde o babičku?“ vyletělo mi z pusy.

Babička je poměrně novým přírůstkem v našich životech – no, aspoň v tom mém. Moji prarodiče tátu neměli zrovna v lásce a rozhodně je nenadchlo, že se jejich dcera debutantka zamilovala do řeckého imigranta. Když si toho imigranta vzala a měla s ním dítě, byla to pro ně poslední kapka. Být tím zmíněným dítětem není zrovna dvakrát příjemné. S rodiči pak máma léta měla takový vztah-nevztah, když ale umřel děda, začala nás babička zhruba jednou za pár měsíců navštěvovat. Myslím, že byla osamělá. Před pár týdny spadla. Možná je na tom hůř, než jsem si myslela.

„Ne, nejde o babičku,“ znova pokynula rukou k lepenkové krabici, „sedej.“

Tentokrát jsem ji poslechla a pozorovala, jak si na kolenou uhlazuje svoji už tak nepomačkanou sukni. Tváře měla zrůžovělé, a když se mi podívala do očí, viděla jsem, že je nervózní. Sevřel se mi z toho žaludek. „Olive, dneska ti poštou přišla pozvánka. Chtěla jsem počkat a probrat to s tebou ve vhodné chvíli, trochu to ale spěchá, takže si myslím, že si o tom musíme promluvit hned teď.“

Pozvánka, s kterou to trochu spěchá? Teď už jsem se ztratila úplně. A taky jsem se až po krk topila v úzkosti. „Mami, myslela jsem, že přišel další pohled.“

„Ano, přišel,“ sáhla do kapsy sáčka... a byl tam.

Pohled.

Potrhaný a zmuchlaný pohled, který vypadal, jako by svedl lítý boj se všemi živly a útrapami, než přistál u své zdráhající se adresátky.

U mě.

Podržela mi ho před očima, abych si mohla prohlédnout přední stranu. Julius měl zčásti pravdu. Na pohledu se skvěla přepálená fotka trosk nějakého řeckého chrámu a velký řecký nápis překrývající svůj anglický protějšek. VÍTÁ VÁS NÁDHERNÉ ŘECKO!

Byl tak kyčovitý a upřímný, až byl skoro roztomilý. I kdyby na něm nebylo napsáno ŘECKO!, stejně bych věděla, kdo ho poslal. Zním jen jednoho člověka, který by odněkud vyhrabal potrhaný, nekvalitně vytištěný pohled, polepil ho kupou známek, které musely stát celé jmění, a pak ho odeslal přes půlku světa.

Nico Varanakis. Proslulý hledač Atlantidy, otec na baterky a můj nový, nevíтанý kamarád na dopisování.

Sesunula jsem se na krabici, všechna úzkost ze mě vyprchala a na jejím místě se objevilo něco nového. Smutek? Prázdnota? První pohled jsem dostala skoro před šesti měsíci, úplně zčistajasna. Roky se mi neozval a najednou jsem v rukách měla pohled s přátelskou hláškou napsanou povědomým kostrbatým rukopisem. *Pozdrav z krásného Santorini. Kéž bys tu byla se mnou!*

Byla to snad nejhorší úvodní věta v dějinách úvodních vět, když teda nepočítám *Jak jste si užila divadlo, paní Lincolnová?* Od té chvíle mi každých pár měsíců chodily pohledy, které se všechny navzájem podobaly. Byly špatně natištěné nebo vypadaly staře, přišly z Řecka a napsaných na nich bylo jen pár rychlých řádků, které by dávaly smysl, kdyby tam byl na dovolené, v naší situaci ale byly naprosto mimo.

A ne, neodpovídala jsem na ně. Přečetla jsem je, někde si o samotě pobřečela a pak je rozškubala a vyhodila do koše. Po tom posledním jsem se rozhodla, že už nebudu dělat ani to. Ty pohledy moje noční můry jenom zhoršovaly.

„Nechci ho,“ řekla jsem, postavila se na nohy a hrála si s nití, která mi vylezla z trika.

Máma chápavě přikývla, ale stejně mi ho podávala.

„Zlatíčko, myslím, že by sis to radši měla přečíst.“

„Už ne,“ snažila jsem se vycouvat, ale ještě než jsem to stihla zaregistrovat, byla u mě a pohled mi nacpala do ruky. Máma se na těhuli pohybovala trochu *moc* rychle.

„Mami...“ zdržovala jsem.

„Hned.“

Ach jo. Hádat se s ní nemělo cenu. Pohled jsem opatrně otočila a poručila svému srdci, aby si odpustilo to divoké bušení, které tak rádo předvádělo, když šlo o tátu. Zhluboka jsem se nadechla a připomněla si základní pravidlo: *Nico Varanakis už s mým životem nemá nic společného.*

Olive,

mám skvělé zprávy! Pracuju na vzrušujícím projektu a moc by se mi tady na Santorini hodila tvoje pomoc, Indiano Olive. Mohla bys 15. června? Mámě už jsem mailem poslal letenku.

Baba

Moje srdce bylo bez šance.

Okamžitě se mi rozklepaly ruce a všechno jsem viděla na okrajích rozmazané. „Liv?“ ozvala se máma, její hlas zněl ustaraně, ale strašně daleko.

Klopýtala jsem ke své krabici, máma mě ale zadržela, usadila do houpacího křesla a uhlazovala mi vlasy z čela.

„Dýchej, Liv,“ nařídila mi.

Já jsem dýchala, jenže jsem dýchala *až moc*. „Mami,“ zkusila jsem promluvit. Ruce se mi tráslly tak silně, až se v nich pohled začal třepotat. Už jsem nedokázala rozeznat jednotlivá slova, ani tak jsem od něho ale nedokázala odtrhnout oči. Nejenže byl napsaný jeho škrabopisem, ale použil taky moji přezdívku. Indiana Olive. Tu jsem neslyšela přes devět let. A podepsal se řeckým výrazem pro tátu, to slovíčko jsem kdysi říkala tisíckrát za den, roky jsem ho už ale nevy pustila z pusy.

Moje srdce bylo jako –

Cítila jsem se –

„Liv, podívej se na mě!“ poručila mi mamka. Moje tmavé oči se zadívaly do těch jejích modrých a *šuuup*, byla jsem zpátky. Dech se mi zklidnil. Byl to pohled. *Jenom pohled*. Kus papíru, inkoust a pár barevných známek. Nic víc, nic míň.

„V pohodě?“ zeptala se a ruku mi položila na paži.

„V pohodě,“ řekla jsem vyrovnaně.

„To je dobře,“ vydechla, naše paže se teď o sebe opíraly. „Liv, vím, že je to fakt nečekané, ale myslím, že to není špatný nápad.“

Cože? Její slova mě zasáhla jako kbelík studené vody. *Zůstaň v klidu*, nařídila jsem mozku. Určitě to tak nemyslela. „Děláš si srandu, že jo, mami? Protože já nikam nejedu. Patnáctého června je...“ rychle jsem v duchu počítala, „to je tak za týden.“ Pohled jsem se jí pokusila nacpat zpátky. „Kromě toho mě oslovil jako ‚Indianu Olive‘. Co když se to týká Atlantidy?“

Rty se jí zvlhnuly do nepatrného úsměvu. Zmizel ale stejně rychle, jako se objevil. „No jasně, že se to týká Atlantidy,“ prohlásila, „vždycky jde o Atlantidu.“

Její poznámku jsem nepochopila, pohled jsem stiskla tak pevně, až se mi v dlani skrčil. „Ale mami, Atlantida je hoax. Přece nechceš, aby mě táta znova zatáhl do těch svých bludů?“

„Bludy“ nebylo to správné slovo. Než ji stihla skrýt, ve tváři se jí mihla bolest, pak se ale přesunula ke kázání. „Liv, mě je Atlantida ukradená. Záleží mi na tobě. Navzdory tomu, co ti tvůj sedmnáctiletý mozek říká, nemáš moře času. Jednoho dne se budeš divit, kam se všechn poděl.“

Naše oči se znovu střetly a odhodlání v těch jejích mě vyděsilo. Teď už jsem věděla přesně, o co jde. Vzpomínala na vztah se svým tátou. Většinu jejího dětství si byli blízcí, ale po tom, co do jejího života vstoupil můj táta, se věci zkomplikovaly. Děda umřel před tím, než měla šanci se s ním udobřit.

Prosebně se na mě podívala. „Navíc si myslím, že se ti ten projekt bude opravdu líbit.“

Do hlavy se mi vkradlo neurčité a nepříjemné podezření. „Mami, jak víš, o co se v tom projektu jedná?“

Zhluboka se nadechla. „Jsem s ním v kontaktu.“

„Cože?“ zaječela jsem. Znovu se mi roztrásly ruce a pohled v nich se začal třepotat. Bylo toho na mě... *přilíš*. „To myslíš vážně?“

Máma stála vedle mě, konečky jejího mikáda se mi otíraly o paži a její hlas mi v uchu zněl pevně. „Ano,“ řekla odhodlaně, „a slíbila jsem mu, že ti neprozradím, o co se v tom projektu jedná. Zlatíčko, je na tom teď moc dobře. Probrala jsem to s Ali a ta si myslí, že by to mohlo být fajn. Víím, že zas míváš noční můry. Slyším tě až dole –“

„Tys řekla Ali, že se mi zas zdají noční můry?“ vyjekla jsem. Teď jsem zněla jako Julius, když se mu pohrozí vanou. Ali je mámina nejlepší kamarádka z dětství a zároveň psychologka pro adolescenty. Bydlí v Maine a já vždycky poznám, že spolu strávily hodně času na telefonu, protože máma začne používat fráze typu „assertivní exprese vzteku“ a „kontraproduktivní vzorce chování“. Jestli kvůli tomu volala Ali, musela se o mě vážně bát.

To Ali mámě navrhla, abychom se s těmi sny vypořádaly tak, že si společně uděláme potápěčský certifikát. Její teorie byla, že když si to za bdělého stavu všechno vyzkouším, moje spící mysl se možná uklidní. Hrozně jsem kvůli tomu vyváděla, na ten kurz jsme ale stejně šly, absolvovaly lekce v místním bazéně a certifikát si pak dodělaly na dovolené v Mexiku. Po překonání počáteční paniky to nebylo tak špatné, vlastně jsem si opravdu užívala tu svobodu, že můžu dýchat pod vodou. Moje spící mysl to ale nějak nepochopila. Ve snech se Liv vždycky utopila. Po-kaž-dě.

Vzala moje ruce do svých a kroužek jejího prstýnku s diamantem se mi zaryl do zápěstí. „Tohle může být super příležitost, jak se usmířit a dořešit některé věci, než sama vyrazíš do světa.“

„Usmířit se?“ zadržela jsem. Co to v naší situaci vůbec znamenalo? My dva jsme nebyli dvě válčící země, které něco potřebují urovnat. Byli jsme dvě země, které už nemají nic společného.

Obličej jí zjehl. „A taky ten tvůj seznam, zlato. Pořád musím myslet na ten tvůj seznam.“

„Mami,“ odvrátila jsem se od ní. Teď jsem byla naštvaná. Ten seznam byl soukromý a já jsem ji prosila, aby o něm už nikdy nemluvila. Zrovna jsem se jí to chystala připomenout, když nás vylekalo zaklepání tak intenzivní, že mohlo přicházet jedině od Jamese.

„Ellen?“ zahřímá James, „Liv? Dax říká, že jste si s jeho sestrou na jedenáctou zamluvili tenisovej kurt.“

„Na deset čtyřicet pět,“ opravil ho Dax, který stál očividně hned vedle něj.

Bezděky jsem se zašklebila. Daxovo dvojče Cora není zrovna můj nejoblíbenější člověk na světě. Má sice roztomilé jméno, jinak ale jenom pořád všude podupává v ošklivých kanadách a zahlíží na lidi svýma modrozelenýma očima. Jsem si skoro na sto procent jistá, že mi vidí až do žaludku. Ví, že až donedávna jsem nikdy nikam nezapadala.

Dax ale tvrdí, že mě chce Cora poznat, takže se jednou týdně s ní a s její nejlepší kamarádkou scházíme a hrajeme tenis, což je sport, ve kterém ona vyniká – hlavně proto, že je odhodlaná míček pomalu rozmaširovat –, a já v něm totálně plavu. Za těchto okolností bylo pomyslení na tenis úplně směšné. Klaustrofobie kolem mě ovinula chapadla a sevřela mě.

„Za chvílku jsme u vás. Běžte si zatím dát dalšího skořicového šneka,“ zavolala na ně mamka.

„Nemůžu tam. Mami, já tam fakt nemůžu,“ zase jsem zněla, jako by mi docházel vzduch, ale tentokrát jsem se musela udržet. Nebyla jsem si ani jistá, o kterém místě vlastně mluvím. O tenisovém klubu? Řecku? O obojím? Po tenise jsem měla v plánu sejít se s kamarádkou a společně vybrat, co si oblékneme k táboráku na ukončení školního roku. Doufala jsem, že Daxe přemluví, aby tam šel se mnou. V mých plánech nikde nefigurovalo *letět do cizí země a postavit se čelem věci, která mě nejvíc bolí*.

Mamka mi odhrnula ofinu z očí. „Zlatíčko, na chvíli odjet by ti jenom prospělo. Bojím se, že tě tady věci... rozptylují.“

Rozptylují? Podruhé se ve mně vzedmul vztek, až jsem vyskočila na nohy.

„Mami, tady nejde o Daxe,“ řekla jsem jí.

„Ne, nejde,“ přitakala, „jde tu o tebe. Nemusíš otci odpustit a ani mu nemusíš pomáhat s jeho projektem. Ale musíš tam jet.“

V hrudi jsem cítila rychle narůstající, horkou paniku. „Ne, mami. Nemůžu.“

„Ale ano, můžeš,“ namítla klidně. Podívala se mi do očí a já jsem na chvíli měla ten samý pocit jako během prvních otřesných let po tom, co nás otec opustil, když jsme na všechno byly samy a narážely do sebe v našich prťavých hlučných bytech. Hodně jsme si toho spolu prožily.

Svoji chladnou ruku položila na moji. „Deset dní. Jela bys tam na deset dní. A jakmile tam přijedeš, nemusíš dělat nic, co nechceš. Ale přeju si, abys tam jela.“

Kdyby nás někdo poslouchal, asi by si myslel, že mě o to prosí, ale já svou matku znala a tohle nebyla prosba – byl to jen hezky naformulovaný požadavek. Když má mamka dobrý den, člověk by ji mohl nazvat *odhodlanou*, všechny ostatní dny je ale přímo *tvrdohlavá*. Musela taková být. Ty špatné roky bychom jinak prostě nezvládly. Bylo mi jasné, že když řekla, že strávím deset dní v Řecku s někým, o kom jsem si myslela, že ho už nikdy neuvidím, a budu tam s ním hledat město, v jehož existenci skoro nikdo nevěří, tak to tak prostě bude.

„Ale... co maturitní výlet. A taky mám plány s kamarády a...“ Podívala jsem se jí do očí a bylo mi to jasné. Ať už udělám nebo řeknu cokoli, pojedou do Řecka.

Celé moje léto se obrátilo naruby. Gravitace ztratila svůj význam. Padala jsem, *řítíla* se dolů a neměla jsem nic, co by mě zastavilo, nebo aspoň zbrzdilo můj pád. Večírky na oslavu konce školního roku? Ostrov Balboa s Daxem? Aspoň zdání normalnosti?

Všechno to bylo fuč. Jenom kvůli tomuhle ošuntělému cáru papíru. Zírala jsem na ten pohled a přímo mnou cloumal vztek, když jsem si četla řádek, který mě rozhodil nejvíc.

Pracuju na vzrušujícím projektu a moc by se mi tady na Santorini hodila tvoje pomoc, Indiano Olive.

Od kdy jako potřebuje moji pomoc? Kdysi jsme si na to hráli, když jsem ho pak ale v opravdovém životě potřebovala, tak tu pro mě nebyl. Zklamal mě. I kdyby mi těch pohledů poslal milion, tohle prostě změnit nešlo.

Mohli mě donutit tam jet, ale rozhodně mě nemohli donutit, aby se mi tam líbilo.

KAPITOLA TŘETÍ

3) LÁTKOVÝ UBROUSEK Z FAJNOVÉHO BISTRA U KONSTANTINA, UKRADENÝ BUĎ MATKOU, NEBO OTCEM – ZÁLEŽÍ, KOHO SE ZEPTÁTE

Táta se odstěhoval z domu bratrance tety majitele lahůdkářství a přestěhoval se do bytu se dvěma kuchaři z Hermésu. Aby utáhl nájem, musel si sehnat druhou práci. Nechat se zaměstnat v restauraci dávalo smysl – mohl si tak procvičovat angličtinu. Navíc čím víc dával na odiv to, že je Řek, tím větší dýška dostával.

Jednoho večera obsluhoval stůl, kde seděla studentka Chicagské univerzity Ellen Williamsová, která svoje léto trávila na stáži u jednoho místního politika. Byla vysoká, měla dlouhé blondáté vlasy a úsměv, na který se člověk musel podívat podruhé.

Táta tvrdil, že na něj schválně převrhla džbán s vodou. Ona namítala, že si to pamatuje špatně, když to ale říkala, vždycky měla malou jiskřičku v oku. A upřímně, vůbec by mě to u ní nepřekvapilo. Na fotkách z toho prvního léta – moc jich ale nemáme –, je táta fešák s hustými tmavými vlasy a dychtivým úsměvem a mamka vypadá opilá štěstím.

Mamka mi sepsala krátký seznam pravidel, která mám dodržovat během svojí řecké dovolené na Santorini – jako bych tam snad vůbec chtěla jet:

1. Ráno a večer mi zavolej.
2. Nebav se s cizími lidmi.

Což není dost dobře možné, protože na tom ostrově mi bude cizí naprosto každý, a to včetně mého vlastního otce. Vždyť já ani nevím, jak teď vypadá. A když naposledy viděl on mě, měla jsem obočí srostlá jak Frida Kahlo a obvykle mě bylo možné zahlédnout s falešným náhlavním mikrofonem, protože jsem si myslela, že se připravuji na svou budoucí dráhu hvězdy Disney Channelu. Nikoho asi nepřekvapí, že veškeré fotografické důkazy tohoto období mého života byly zničeny.

3. Nebav se s kluky na letišti, ať už jsou jakkoli hezcí (viz pravidlo 2).

Podle ní totiž můžou být tihle kluci ve skutečnosti součástí kruhu organizovaného zločinu s propracovaným plánem, jak mě unést a zopakovat zápletku toho filmu s Liamem Neesonem. Můj otec má ale do bývalého nájemného vraha s chraplákem dost daleko. Je to totiž hledač Atlantidy, kterého nezajímám.

Mamce jsem řekla, že jenom přítomnost tohoto pravidla na seznamu naznačuje, abych nikam nejezdila. Ona odvětila, že Santorini je vlastně velmi bezpečné a že budu v pohodě. Jak to ale může vědět? I když byla kdysi za jednoho chlapa ze Santorini vdaná, sama na ten ostrov v životě nevkročila.

4. Pokud se budeš kdykoli bát, že ti hrozí nebezpečí nebo újma, hned mi zavolej a já tě posadím na první letadlo domů.

S tímhle pravidlem se pojí následující varování: abych mohla použít kartu *Opustíte bezplatně vězení*, musí jít

o smrtelné nebezpečí, ne o nepříjemné ticho nebo náročné rozhovory. *Smrtné. Zas je morbidní.*

5. Strav čas „hledáním sebe sama“.

Jinými slovy mám strávit nějaký čas pryč od Daxe. Jasně, že mi to neřekla tak napřímo, protože nechce být jako její rodiče, což je asi cíl každého člověka, který kdy existoval. Jejím rodičům se její kluk zoufale nelíbil a podívejte, jak to dopadlo. Nedodělala školu, vzala si ho na chicagské radnici a otěhotněla se mnou. Chybami se člověk učí.

Aby bylo jasno, nenesu dobře, když mi někdo říká, ať se „hledám“. Nejsm ztracená. Vždyť jsem přímo tady.

6. Dej tátovi šanci.

(Bez komentáře.)

7. Maž se opalovacím krémem.

Jako vážně. Tohle považovala za hodné svého seznamu pravidel.

Já jsem pro ni taky měla jedno pravidlo: *potvrď Daxovi historiku, kterou jsem si pro něj vymyslela.* V žádném případě jsem totiž nechtěla, aby Dax – a všichni ostatní ve škole – věděl, že můj otec už desítky let pátrá po Atlantidě a neochvějně na sto procent věří, že je skutečná, přestože s ním souhlasí jenom pár podivínů na internetu. Při pomyslení, že by se to všichni dozvěděli, se mi podlamovala kolena, jenže ne tím příjemným způsobem.

Teď jsem byla Liv. Ta Liv, kterou zvali na večírky, maturiták a nominovali ji na královnu plesu, a právě proto jsem potřebovala být holkou, za kterou mě všichni ostatní považovali. Nejspíš to zní povrchně, ale když se člověk většinu života cítí být neviditelný, začne mu záležet na tom, aby si ho lidi všímali. Taková jsem teď byla. Ne Indiana Olive a rozhodně ne dcera chlapa, který se kvůli svému životnímu poslání zařadil po bok lovců UFO se

všemi jejich mapkami, diagramy a hromadami knih zabývajícími se mimozemskými únosy. Hotovo, tečka.

Z toho důvodu jsem Daxovi radši řekla tohle: *Můj řecký otec je amatérský archeolog! Studuje starodávné civilizace! Fakt zvláštní, že jsem to nikdy nezmínila! Víím, že je to na poslední chvíli, ale mamka mě tam nutí jet!*

Označení „amatérský archeolog“ bylo trošku zavádějící, znělo to ale mnohem líp než „profesionální lovec záhad“.

Dax na to odpovídal tohle: *Nemůžu uvěřit, že se mnou nepojedeš na maturitní výlet! Kámoši budou strašně zklamaní, protože jsou s tebou hrozně rádi, a já jsem zklamanej, protože bych dal duši za to, abych s tebou mohl strávit týden na pláži!*

Aspoň jsem si teda byla jistá, že přesně tohle by řekl, kdyby se mnou mluvil. Jenže po tom, co jsem na poslední chvíli výlet zrušila, se mnou nemluví. Dax má rád všechno přesně naplánované a tím, že na jeho výlet nakonec nepojedu, jsem mu plány dost narušila. A co víc, protože jsem byla během pár posledních dnů vážně vystresovaná, vyklouzlo mi, že jsem se tak trochu zapomněla přihlásit na den pro středoškoláky, a Daxova reakce byla přesně tak dramatická a zdrcená, jak jsem si představovala. Prohlásil, že náš vztah je až na úplném konci seznamu skrčeného na samém dnu mojí děsně zabordelené tašky. Jinými slovy, všechny ostatní aspekty mého života pryč před ním mají přednost.

To nebyla pravda. Jenže vzhledem k tomu, že jsem mu nemohla prozradit, proč je tahle cesta tak důležitá, jsem přišla i o tuhle polehčující okolnost.

No a teď jsem byla tady. V letadle. Snažila jsem se dýchat a litovala doslova každého rozhodnutí, které mě k tomuhle okamžiku přivedlo. Za necelou hodinu budu v Řecku. *Řecku*. Proč jsem se mamce víc nevzepřela? Vlastnoručně by mě přece do letadla určitě nedotáhla. Mohla jsem utéct. Mohla jsem... Ale ne.

Pozvracím se.

Chtěla jsem si dát hlavu mezi kolena, jenže v letadle mířícím na Santorini na to nebylo dost místa, natožpak na narůstající záchvat paniky, který jsem cítila kvůli té nespravedlnosti, že jsem sice skoro dospělá, ale nad svým vlastním životem nemám absolutně žádnou kontrolu. Na mamku jsem se ani nemohla zlobit. Byla vážně *těhotná* a taky si byla vážně jistá, že má pravdu – tak jistá, že jsem tomu v jednu chvíli začínala věřit taky. *Možná bych tátovi měla dát šanci. Možná to není špatný nápad.* Ale... ne. Obě jsme očividně měly zatmění mozku.

Téměř nevědomky jsem popadla jeden palubní časopis z kapsy před sebou a automaticky jsem začala vytrhávat zajímavě vypadající obrázky, abych je mohla přidat do obálky, kterou jsem měla schovanou v batohu. Moje učitelka výtvarky slečna Martinezová říkala, že pro umělce je vůbec nejdůležitější trénovat svoji mysl, aby si do sebe neustále ukládala obrázky – ne že bych se považovala za umělkyni. No, aspoň *zatím* ne, když jsem ale zrovna nekreslila, vystřihovala jsem obrázky a cpala je do obálek, které jsem s sebou tahala všude. Berte to jako takové hromadění poravy pro oči.

Zrovna teď to ale zafungovalo jako opravdu potřebná technika pro uklidnění. Rozptýlilo mě to od zčeřeného moře, přes které jsme už celou věčnost přelétali. Nejspíš jsem byla první člověk v dějinách letectví, který byl rád za to, že mu *nepřidělili* sedadlo u okýnka. Tam venku bylo strašně moc *moře*.

Pozornost jsem znovu upřela na svoje ruce. Tohle byl let číslo tři a už od Seattlu se každé letadlo, do kterého jsem nasedla, jenom zmenšovalo a víc smrdělo. K tomu si přidejte, že jsem už třiadvacet hodin nespala, pokud teda pomineme těch dvacet minut, kdy jsem klímala po vzletu z New Yorku (let číslo dva), což se stalo chvíli před tím, než mi žena okupující

sedadlo 28B vylila na tričko celé svoje kafe. *Horké kafe*. Aby odčinila, že mě popálila a že to ze mě kvůli ní táhlo jak ze Starbucksu v lidské podobě, mi pak ukázala přes dvacet fotek svého buldoka Winstona Churchilla. Aspoň že jsem už seděla v posledním letadle.

Do obálky přibyl obrázek bazénu plného lidí. Pak kluk se psem na vodítku. Otec nesoucí dceru na ramenou. Shlížela k němu a usmívala se, jako by ta ramena byla nejstabilnějším místem na světě.

Ach jo.

Pevně jsem zavřela oči, pod víčky se mi ale promítl tátův škrabopis. *Moc by se mi tady na Santorini hodila tvoje pomoc, Indiano Olive*. S čím chce pomoci? K čemu bych mu mohla být dobrá zrovna já?

Odložila jsem časopis a z batohu znovu vytáhla mobil pro případ, že by mě nad Atlantikem zvládla najít zpráva od Daxe. Nenašla, měla jsem tam jenom tu, kterou mi poslal včera večer, když se za mnou měl stavit, ale zřejmě byl moc zaneprázdněný. Sorry, nestíhám. Uvidíme se za dva týdny.

Z těch teček čišela pasivní agresivita. Může být interpunkce pasivně agresivní? Následovala moje přehnaně rozjásaná, vynerвовaná odpověď. Dva týdny utečou jak nic. Už teď mi chybíš, moc si to na Balboa užij!!! Pak jsem zpanikařila a přidala hromadu sentimentálních smajlíků – čím víc jsem se na ně dívala, tím víc jsem se za to nenáviděla. Nemůžu se divit, že Dax neodepsal. Nejspíš právě přehodnocoval každou minutu, co jsme spolu strávili.

Při pohledu na tu pouštinu jménem historie zpráv jsem měla pocit, jako by si přímo uprostřed mé hrudi užíval slon pohodový čaj o páté, takže jsem mobil radši odložila a pokusila se uklidnit procházením obsahu svého batohu. Skicák. Tužky. Akvarely. Make-up. Lahev na vodu. Deník.

Váhový limit příručního zavazadla jsem určitě překročila, jenže co se týče mých věcí, jsem trošku podivín. Dax vtipkuje, že jsem jako křeček, protože mám každý centimetr pokoje přecpaný věcmi, včetně dvanácti pokojovek a minizahrádky se sukulenty. Není to ale tak, že bych věci nerada vyhazovala. Je to tak, že si je ráda nechávám.

„*Eisai kalá?*“ uslyšela jsem v pravém uchu hlas, rychle jsem se narovнала a ocitla se tváří v tvář milému úsměvu a spoustě řas. Můj soused. Bylo mu něco mezi pětadvaceti a třiceti, na nose měl záměrně šprtácky působící černé brýle a tvářil se znepokojeně. Celou levou ruku, nebo co jsem z ní aspoň viděla, měl potetovanou růžičkami, které by mě za normálních okolností naprosto uchvátily. Moje pleť svým odstínem stoprocentně připomínala leklou rybu, jeho tmavá kůže ale zářila a vlasy měl učesané. On se v půlce letu očividně nehroutil.

„*Eisai kalá?*“ zopakoval, jeho hlas ale tentokrát zněl méně sebejistě. Ukázal na kapsu na sedadle před sebou. Že by mým nervózním parátům nabízel svůj časopis?

„Omlouvám se, já-já vám nerozumím,“ zajíkla jsem se. Tímhle se aspoň vyřešilo moje dilema ohledně řečtiny. Přemýšlela jsem nad tím, jestli si ještě vybavím všechna ta řecká slovíčka, co jsem v dětství uměla. Odpověď zněla: rozhodně ne.

S úlevou se na mě zářivě usmál. Perličky, kam až oko dohlédne. „Díkybohu, jsi Američanka.“ Jeho přízvuk naznačoval, že pochází ze Středozápadu. Minnesota? Chicago? Člověk by si myslel, že to poznám, vždyť jsem se tam přece narodila. „Říkal jsem si, že jsi určitě Řekyně, a zkusil jsem použít jedinou frázi, kterou znám. Je ti zle? Mám pytlík na zvracení, kdybys potřebovala,“ znovu ukázal na kapsu na sedadle před sebou.

„Není mi zle. Z Řecká taky úplně nejsem. Jsem...“ hledala jsem to pravé slovo. K smrti vyděšená? Hrůzou bez sebe? „Nervózní.“